

పతివ్రత నీడ

- సి. ఆనందారామం

(జ్యోతి దీపావళి ప్రత్యేక సంచిక)

ఇంటిముందు స్కూటరు ఆగిన చప్పుడు, ఆ చప్పుడు వినగానే ఎప్పటిలా గేటు దగ్గరికి రాబోయిన సుకన్య అక్కడే ఆగిపోయింది. రిఫ్లెక్స్ ఏక్షన్. అలాంటి స్కూటర్ చప్పుడు వినగానే ఇన్ని రోజులయినా, గేటు దగ్గిరకు వెళ్ళాలనుకుంటుంది పిచ్చి మనసు. నిరాశతో కూచుండిపోయిన సుకన్య అడుగుల చప్పుడుకు తలెత్తింది. కరుణ్! తన పంచ ప్రాణాలు అయిన కరుణ్ ఇన్నేళ్ళుగా తను ఎవరికోసం బతుకుతోందో ఆ కరుణ్ వచ్చాడు.

"బాబూ!" ఎదురుగా వెళ్ళి రెండు చేతులూ పట్టుకుంది. కొన్ని నెలలుగా సలసల మరుగుతోన్న మెదడు చల్లబడింది. ఎండి బీటలు పోయినట్లున్న మనసు మీద చల్లని పన్నీటి జల్లు కురిసింది. నిర్వికారంగా చూడటానికి అలవాటు పడ్డ కళ్ళనిండా ఆనంద భాష్పాలు. శరీరం ఆపాదమస్తకమూ సంభ్రమంలో చలించిపోతోంది.

"బాబూ! వచ్చా?" మళ్ళా అంది. అంతకంటే తనకింకేమీ రానట్లు. వాటిలో ప్రతిఫలిస్తూ. మనసు ద్రవించి పొంగిన సానుభూతి.

"నన్ను లోపలికి రానీయవా?" అడిగాడు చిరునవ్వుతో.

"రా! రా! కూర్చో! దిండు దులుపుతాను కుర్చీలో దుమ్ముందేమో. ఈ మధ్య ఏం చూసుకోవటంలేదు."

"ఏం ఫర్వాలేదు. కొంపదీసి నీ కొంగు దుమ్ము దులుపుతావు కదా! నేను కూర్చుంటానుగాని, త్వరగా భోజనం వడ్డించు, కలిసి తిందామని తినకుండా వచ్చాను"

"ఇప్పుడే నిమిషంలో వడ్డిస్తానుండు" వంట గదిలోకి వెళ్ళబోయి ఆగిపోయింది.

"అదేమిటమ్మా! అప్పుడే తినేశావా? ఇంకా తొమ్మిది కాలేదు."

"తినలేదు కానీ, నేను తినే తిండి నీకెలా పెట్టనూ?"

"అదేమిటి? ఇన్నాళ్ళూ నువ్వు తినే తిండికాక నేనేం తిన్నానూ?"

అతడు వంటింట్లోకెళ్ళి చూశాడు. అక్కడున్న రెండూ మూడు స్టీలు గిన్నెలూ తళతళమెరుస్తున్నాయి, ఖాళీగా. వంట వండిన జాడ లేదు.

"ఇవాళ నువ్వు ఉపవాసమా అమ్మా వంట చెయ్యలేదా?"

"కాదు బాబూ? ఉపవాసాలు అవీ మానేశాను. ఎందుకో వంట చేసుకోవాలనిపించలేదు. ఒక్కదాన్ని ఏం తింటే ఏమిలే అని బ్రెడ్ తెప్పించుకున్నాను. పాలలో ముంచుకుని తినేస్తే నా పొట్టకి చాలు కానీ అదే నీకెలా పెట్టనూ?"

రాక రాక వచ్చిన బిడ్డకి కనీసం భోజనమైనా పెట్టలేక పోయాననే బాధ, ఆ కళ్ళనిండా.

"ఒక గంట ఉండగలవా? వండేస్తాను త్వరగా."

భరించలేకపోతున్నాడు కరుణ్. దాదాపు ఏడాది కింద తమ ఇంట్లో డైనింగ్ టేబుల్ ఎంత నిండుగా ఉండేది? రెండు కూరలు, రెండు పచ్చళ్ళు, రకరకాల ఊరగాయలు, తప్పని సరిగా ఏదో ఒక స్వీట్, సీజన్‌ని బట్టి పళ్ళు, తల్లిచేతి వంట ఎంత రుచిగా ఉండేది. ఆ రుచికి ఒక ముద్ద ఎక్కువ తిని లావయిపోతున్నాడని ఫ్రెండ్స్ ఏడ్పించేవారు. అలాంటిది?

ఇంట్లో మొదటి నుంచీ తండ్రి దగ్గరకంటే, తల్లి దగ్గర చనువు ఎక్కువ కరుణ్‌కి. తండ్రి బిజినెస్ లైన్‌గా ముక్తసరిగా మాట్లాడేవాడు. ఇంట్లోకంటే బయటే ఎక్కువ ఉండేవాడు. తల్లిమాత్రం తన జీవితమంతా కరుణ్ కోసమే అన్నట్లుండేది. అప్పుడప్పుడు తండ్రితో కలిసి తల్లి కూడా పార్టీలకి వెళ్ళేది. ఆ రోజుల్లో మాత్రం కరుణ్‌కి నరకం కనిపించినట్లు ఉండేది. వంటవాడు చేసినవి ఏవీ తినేవాడు కాడు. తల్లి ఎంత రాత్రి తిరిగి వచ్చినా, తన దగ్గిర వచ్చి కూచోకుండా పడుకునేది కాదు. తను అలిగినట్లు తల్లికి తెలియపరచి, తల్లి బతిమాలి బుజ్జగిస్తూ తినిపించిన స్వీట్ తిని పడుకునేవాడు. ఎంత

పెద్దయినా ఈ అలవాటు పోలేదు. చదువులో యం.బి.ఏ వరకూ వచ్చినా తల్లి పక్కన కూర్చోక పోతే, పరీక్షలకు చదవాలనిపించేది కాదు.

ఉద్యోగంలో స్థిరపడ్డాక తల్లి అంది.

"కరుణ్! నువ్వు ఏ అమ్మాయిని పెళ్ళిచేసుకోవాలనుకుంటే ఆ అమ్మాయిని పెళ్ళి చేసుకోవచ్చు. నా అభ్యంతరం ఏం ఉండదు. మీ నాన్నగారిని ఒప్పించే బాధ్యత నాది."

కరుణ్ చంటిపిల్లాడిలా తల్లి వళ్ళో తలపెట్టుకుని "అదేం కుదరదు. నాక్కాబోయే భార్యని నువ్వు చూడవలసిందే. ఒకవేళ ఆ అమ్మాయి కాకపోతే, నిన్నే అంటాను" అన్నాడు గారాలు పోతూ.

"అయితే, నువ్వెవరినీ ప్రేమించలేదా?"

"లేదు. నువ్వు తప్ప నాకు లోకమేమీ తెలీదు."

"ఏడిశావ్" ముద్దుగా తల నిమిరింది. రూపమూ, చదువు, వినయమూ ఉన్న అమ్మాయిని కోడలిగా ఎంచుకుంది. వాళ్ళు డబ్బున్నవాళ్ళు కాదు. కట్నాలకు ఆశపడలేదు సుకన్య.

"యంబి.ఏ పాస్ అయిన కుర్రాడికి కట్నం తీసుకోకుండా పెళ్ళి చేసుకుంటున్నారా?" అని కొందరు నివ్వెరపోతే, నవ్వేసింది.

"అంత కట్నం లేకుంటే ఎందుకు చేసుకుంటారు? అబ్బాయికేమైనా లోపమేమో?" అని కొందరు అటువాళ్ళే అంటే, "మీ కర్మ. మా అబ్బాయి సుఖమే మాకు ప్రధానం కనుక డబ్బుకంటె. వ్యక్తికి ప్రాధాన్యమిచ్చాను. మీకు అనుమానాలు వుంటే మా సంబంధం మానుకోండి" అని ఖచ్చితంగా చెప్పింది.

కరుణ్‌కి సుకన్య ఎంపికచేసిన అమ్మాయితోనే పెళ్ళి జరిగింది. ఘనంగా నెలరోజులు అందరూ ఎంతో ఆనందంగా ఉన్నారు. తర్వాత ఒకరోజు కరుణ్ ఇంటికి వచ్చేసరికి తల్లి ఇంట్లో లేదు. ఎంత రాత్రయినా రాలేదు. తండ్రి కోపంతో ధూంధాంలాడుతోంటే, అప్పటికి తల్లి ఇంట్లోంచి వెళ్ళిపోయిందన్న విషయం అర్థమయి కరుణ్ గుండెల్లో రాయిపడింది. "అమ్మని ఏమైనా అన్నావా? వుత్తినే ఇంట్లోంచి ఎందుకు వెళ్ళిపోతుంది?" అని భార్య మీద విరుచుకుపడ్డాడు.

"అయ్యో! ఆవిడని నేనెందుకంటానూ? నాకేం తెలియదు. నా గదిలో నేనున్నాను. ఏం జరిగిందో కూడా నాకు తెలీదు" అని గోలపెట్టింది ఆ పిల్ల.

ఆ రోజునుంచీ తల్లికోసం వెతుకుతూనే ఉన్నాడు. జాడ తెలియలేదు. మనసులో గాయాల్ని కాలం కొద్దికొద్దిగా మానుతుండగా ఆఫీసులో కొలీగ్ కాస్త వెటకారంగా అన్నాడు.

"మీ అమ్మగారికి ఈ వయసులో స్వాతంత్ర్యం కావలసి వచ్చిందేమిటండీ"

ఉలిక్కిపడ్డాడు.

"అమ్మా!.. అమ్మ మీకు కనిపించిందా?"

"అదేమిటి? ఆవిడెక్కడున్నారో మీకు తెలియదా?"

అడ్డంగా ఊపాడు తల.

"అయితే, ఇంట్లో ఎవరికీ చెప్పకుండా లేచిపోయారా?"

ఛెళ్ళున తగిలింది ఎదుటి వ్యక్తిని పీక పిసి చంపాలనిపించింది.

"లేచి పోలేదు.." రోషంతో అనబోయాడు. రుద్దమయింది గొంతు.

"అయాం సారీ! మీ ఇంటి భజనలు నాకు తెలీవు."

ఇంక వెటకారం పోలేదు అతని గొంతులో.

"ఎక్కడుంది అమ్మ?"

అతడు అడ్రసు చెప్పాడు. మరో ప్రశ్న

"ఒంటరిగానే ఉందా?" అనేది పెదవుల చివరి వరకూ వచ్చి వెనక్కి వెళ్ళిపోయింది అడగలేకపోయాడు. ఇంటికి వచ్చిన దగ్గర్నుంచీ తల్లి ఆలోచనలే. అప్పటికప్పుడు పరిగెత్తి తల్లిని కలుసుకోవాలని ఆరాటపడే మనసుకి కళ్ళెం వేసింది, ఒకే ఒక ఆలోచన. తల్లి ఒకవేళ మరొకరితో ఉంటే? చూసి భరించగలడా? ఆ ఆలోచన మనసుని మరిగించ సాగింది. వెంటనే కోపంగా ఉత్తరం రాశాడు, తల్లికి –

"అమ్మా!

ఇన్నేళ్ళకి నీకు మరొకరితో సుఖంగా స్వేచ్ఛగా ఉండాలని కోరిక కలిగిందన్నమాట. మా అందరికంటే నాకంటే, వాడెవడో, నీకు ఎక్కువయ్యాడన్నమాట. పోనీలే సుఖంగా ఉండు. ఎప్పుడైనా నేను గుర్తొస్తానా? పూర్తిగా మరిచిపోతావా? మరిచిపోతేనే మంచిదిలే.

నీ

కరుణ్."

ఈ ఉత్తరానికి ఒక వారం ఆలశ్యంగా సమాధానం వచ్చింది, సుకన్య దగ్గర్నుంచి..

"కరుణ్!

అసలు నీకు ఈ ఉత్తరం రాయకూడదనుకున్నాను కానీ నీ ఉత్తరం చదివితే, నువ్వు చాలా పెద్దవాడివయిపోయావనిపించింది. అంచేత నేను జీవితంలో ఏనాటికీ బయట పెట్టదలచుకోని విషయాలన్నింటితోనూ ఉత్తరం రాస్తున్నాను. చదివి ఈ వయసులోనయినా, ఎందుకు బయటకు వచ్చానో, అది న్యాయమో, అన్యాయమో,

నువ్వే నిర్ణయించుకో. నాకు బాగా ఊహ తెలిసేటప్పటికే నా చుట్టూ డాన్సులూ, పాటలూ, ఈలలు, గోల. ఈ ప్రపంచంలోనే పెరిగాను. అప్పుడప్పుడు లీలగా ఫ్రాక్‌లో ఒక రెండు జడల అమ్మాయి. ఆ అమ్మాయిని ముద్దుచేస్తే అన్నం తినిపించే అమ్మ గుర్తొచ్చేవారు. ఆ జ్ఞాపకాలు చాలా మసకబారి ఉండేవి. ఏది నిజమో, కేవలం నీ ఊహ ఏర్పరచుకోలేనంత కలగలిపి ఉండేది. ఆ ఇంటికి ఎప్పుడూ మొగవాళ్ళు రావటం, ఆడవాళ్ళు వాళ్ళతో లోపలికి వెళ్ళడం, ఆడవాళ్ళు తమలో తాము పచ్చిగా మాట్లాడుకుంటూ ఆ జోకులే వేసుకుని నవ్వుకోవటం. ఈ వాతావరణం నాకు బాగా అలవాటైపోయింది. ఎవరో మహానుభావుడికి పదమూడేళ్ళ కన్నెపిల్ల కావాలనిపించి, నా మీద పడింది కన్ను. ఆ రోజు నన్ను గదిలోకి పంపింది అమ్మ. అమ్మ అంటే తల్లి కాదు. మాకందరికీ నాయకురాలు. ఆ రోజు నేను బాధపడ్డాను. కేవలం శారీరకంగా అంటే ఆ జీవితానికి అలవాటుపడ్డాను. ఆలోచనలేముంటాయి గనుక. అలాంటి మా మధ్యకి కొత్తగా ఒక అమ్మాయి వచ్చింది. ఆ అమ్మాయి ఎవరూ లేకుండా చూసి తనలో తను కుమిలిపోయేది. అందరిలో చిన్నదానినని తన బాధ నాకు చెప్పుకునేది. ఒక ఫోటో చూపించేది ముద్దుల మూటగట్టే మూడేళ్ళ పసిపాప.

"ఫోటోలో కంటే ముద్దుగా ఉంటుంది చిన్ని. మాటలన్నీ వచ్చేసాయి,

"అమ్మా! ఆచ్ పోదాం" "బువ్వతింతా" ఇలా మాట్లాడేసేది మధ్య మధ్య దాని "గ్రీక్ అండ్ లాటిన్" అంటే అర్థంకాకుండా ఏదేదో గడగడా మాట్లాడేస్తుంది. మా ఇంట్లో ఉయ్యాలలేదు. నేను చేతుల్లో పడుకోబెట్టుకుని అటూ ఇటూ ఊపేదాన్ని. అలా ఊపడం అంటే దానికెంతో యిష్టం. నేను ఎత్తుకుంటేగాని ఒక్క ముద్ద అయినా, అన్నం తినదు.."

ఇలా అస్తమానం తన కూతురి కబుర్లు చెప్పేది. విని విని నా మనసులో వ్యక్తానువ్యక్తంగా ఒక పసిబిడ్డ రూపు కట్టింది.

"మరి కూతుర్ని వదిలి ఎందుకొచ్చేసారు?" అని అడిగాను. భోరున ఏడ్చింది.

"ఆ మొగుడు మహానుభావుడు ఎలాగో అలా ఇంట్లో పడుండనిస్తే చచ్చినట్టు పతివ్రతలా బతుకు కట్టేసేదానిని. కాని చచ్చినోడు ఎవతినో తెచ్చుకుని, నన్ను ఇంట్లోంచి తరిమాడు. ఎలాగో బిడ్డనెత్తుకుని బయటపడ్డాను. చంపుతాడని భయమేసింది. బిడ్డని అమ్మ దగ్గరుంచి ఇక్కడి కొచ్చేసాను దానికోసమే? ఎలాగయినా పాడు మొగోళ్ళు బతకనివ్వరు. నేనే సొతంత్రంగా సంపాదించుకుంటే పోలా? అందుకే వచ్చేసాను. నా బిడ్డకోసమే. పెరిగి పెద్దయ్యాక నన్ను అసహ్యించుకుంటుందేమో? అసహ్యించుకోనీ. అది సుఖంగా ఉంటే, చాలు"

నా మనస్సంతా కలిచినట్టయింది. అన్నిటికంటే "చచ్చినట్లు పతివ్రతలా బతుకీడ్చేదానిని" అనే మాటలు నాకు ఆనాడు సరిగ్గా అర్థం కాలేదు, కానీ, అదేదో చాలా విచిత్రమయిన బాధాకరమయిన మాటలా ఆలోచించింది నా స్నేహితురాలు ఆ మాట అంటున్న ధోరణిని బట్టీ. ఆ అమ్మాయి మాటలు విని విని కాబోలు, నా మనసులో ఒక

పసిపాపని చేతుల్లోకి తీసుకోవాలనే కోరిక అతి గాఢంగా ముదిరిపోయింది. ఇక్కడి "అమ్మ" మాలో ఎవ్వరమూ తల్లులం కాకుండా ఎప్పటికప్పుడు తగిన జాగ్రత్త తీసుకుంటుంది. ఎవరయినా తల్లికాబోయే సూచనలుంటే పంపేస్తుంది. అందుకే మేమంతా తల్లులం కాకుండా జాగ్రత్తపడతాం.

"ఒకరోజు ఒక మహానుభావుడు వచ్చాడు మా ఇంటికి. అతడికి వేశ్యని వివాహం చేసుకోవాలని ఉందిట. సంస్కరణవాది అని. అయితే ఆ వేశ్య అందంగా ఉండాలట. "అమ్మ" కోరిన డబ్బు ఇస్తానన్నాడు.

"అమ్మ మా అందరినీ చూపించి ఎవరు కావాలో ఎంచుకోమంది. అతడు నన్ను ఎంచుకున్నాడు. "అమ్మ"కి ఎంత కావాలో అంత ఇచ్చినట్లున్నాడు. "అమ్మ"తో సహా అందరూ నన్ను 'అదృష్టవంతురాలు' అని అభినందించారు. నాకు ఆ క్షణంలో తెలిసిందంతా ఒకటే "నేను కూడా ఒక పసిపాపని చేతుల్లో ఎత్తుకోవచ్చును". ఆ ఆశతోనే ఆనందంతో అతడితో వచ్చాను. అతడే నీ తండ్రి అని నేనింక చెప్పక్కర్లేదు. నువ్వు పుట్టేవరకు రోజులు బాగానే గడిచాయి. నీకు నాలుగు నెలలు నిండి, అయిదో నెల వచ్చాక ప్రారంభమయింది అసలు కథ. ఏదో పార్టీ అంటూ తీసికెళ్ళి అక్కడ అతనే నన్ను మరొకరికి అప్పగించబోయాడు. మొదట ఎదురు తిరిగాను.

"ఇదేమిటి నాకు ఇష్టంలేదు."

"ఇందులో నీకు కొత్తేముందే భామా! నీకు అలవాటయిన దారేగా!"

"అదంతా వద్దనుకునేగదా, మిమ్మల్ని పెళ్ళి చేసుకున్నది?"

"పెళ్ళి చేసుకున్నావు గనుకనే చెప్పినట్లు వినమంటున్నాను. ఓ సుకన్యాదేవి నీ పేరు గల పురాణకాలం పతివ్రత ఏం చేసిందీ? మొగుడు చ్యవనుడు చెప్పినట్లు అశ్వినీ దేవతల దగ్గరకి వెళ్ళింది. ఆవిడ పుణ్యమా అని ముసలి చ్యనువుడు పడుచువాడయిపోయాడు. అందుచేత, పిచ్చిదానా? పతివ్రత అంటే పవిత్రంగా బతికేది అని అర్థంకాదు. పతి దేవులు చెప్పినట్లు నడుచుకునేది అని అర్థం. అందుచేత నేను చెప్పినట్లే నడుచుకుని ఆ పురాణ వనితల్లాగా నువ్వూ పతివ్రతవయిపో! గెటప్"

ఆ మాటలు విని నిర్ఘాంతపోయాను. క్షణకాలంలో వెగటు తోచింది "ఈమాత్రందానికి భర్తగా నువ్వు దేనికి? నేను స్వతంత్రంగా సంపాదించుకోగలను" అనాలనిపించింది. నా కళ్ళలో నువ్వు మెదిలావు. నీ భవిష్యత్తు గురించీ ఆలోచనలొచ్చాయి.

"చచ్చినట్టు పతివ్రతలా" బతికెయ్యాలని ఆ క్షణంలోనే నిర్ణయించుకున్నాను.

మీ నాన్న చెప్పినట్టు విన్నాను. "తర్వాత నెమ్మదిగా చాలా విషయాలు తెలిసాయి. ఆయనకి వేరే భార్యా పిల్లలున్నారు. ఆ భార్యని "పరమ పవిత్రంగా" నిర్బంధంలో ఉంచుతున్నాడు. తన బిజినెస్‌కి ఒక కాల్ గర్ల్ కావాలి.

అందుకు బదులుగా ఈ సంస్కరణ వివాహం చేసుకున్నాడు. బహుశః నాకు పిల్లలమీద ఉండే మమకారం నా మాటల్లో తెలిసి ఉంటుంది. అందుకే నువ్వు పుట్టేవరకూ ఆగి తర్వాత అసలు రంగు బయటపెట్టాడు.

"బాబూ నువ్వు ఎన్నోసార్లు నా పూజలు వ్రతాలూ, ఉపవాసాలూ చూసి ఉంటావు అవన్నీ నీ కోసమే. నేను చేస్తున్న దానిలో పాపమేదైనా ఉంటే, అది నీకు కొట్టకూడదనీ, ఆ పాప ఫలితమంతా నేనొక్కదాన్నే అనుభవిస్తాననీ, దేవుణ్ణి ప్రార్థించేదానిని. బాబూ నువ్వు చదువు పూర్తిచేసుకుని, పెళ్ళి చేసుకుని జీవితంలో స్థిరపడేవరకూ అలా "పతివ్రత"లానే బ్రతుకు ఈడ్చాను. ఇప్పుడిక ఆ పాతివ్రత్యంతో అవసరం కనిపించలేదు అందుకే సంఘం ఏమంటుందో తెలిసినా, నువ్వు ఎంత బాధపడతావో ఊహించగలిగినా, ఆ చిత్రహింస తప్పించుకుని నేను నేనుగా బతుకుదామని వచ్చేసాను. మన సమాజంలో పైకి పతివ్రతల్లా బతుకుని ఈడుస్తున్న ఎందరి నీడలు ఎంత భయంకరంగా ఉన్నాయో, ఎవరూహించగలరూ? ఇక నా నీడని భరించే శక్తిలేదు. మాములు మనిషిగా బతుకుతున్నాను. క్షమించమని అడగను. అర్థం చేసుకోగలిగితే అర్థం చేసుకో!

ఉంటాను,

ప్రేమతో

నీ అమ్మ.

పెదవులు బిగించాడు కరుణ్. మనసులో ఆవేదన అణచుకోవాలనుకున్నప్పుడు అతడలానే బిగిస్తాడు. అది చూసి "ఉత్తరం చదివావా?" అని అడిగింది సుకన్య.

కూచున్న చోటనుంచి లేచివచ్చి సుకన్య వళ్ళో తలపెట్టుకున్నాడు కరుణ్.

"ఈ క్షణకాలం నుంచీ నీ దగ్గరనే ఉండిపోతానమ్మా! నీ కోడలు కూడా వచ్చేస్తానంది. స్వార్థంలే. నీ వంటల రుచి మర్చిపోలేక. నాన్న మేం లేకపోయినా, అంతగా బాధపడరు – సరేనా?"

ఆప్యాయంగా కరుణ్ జుట్టులోనికి వేళ్ళు పోనిచ్చి అతడి తల నిమిరింది సుకన్య. అతని కలలలో ఆమె కోరింది ఇదొక్కటే.

COMMENTS